

3) W wypadku gdy również na pytanie drugie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej: czy państwo członkowskie, które dokonało prawidłowej transpozycji art. 11 część C ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, jest uprawnione w przypadku zwolnienia z podatku usługi, której dotyczy pośrednictwo, do odmowy obniżenia podstawy opodatkowania tylko wtedy, gdy w wykonaniu zawartego w tym przepisie upoważnienia ustanowiło ono dodatkowe warunki dla odmowy obniżenia?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 388/77/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 20 czerwca 2012 r. — X, druga strona: Minister van Financiën

(Sprawa C-302/12)

(2012/C 287/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca kasację: X

Strona przeciwna: Minister van Financiën

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykonywanie kompetencji podatkowych przez dwa państwa członkowskie, w szczególności pobór podatku rejestracyjnego od pojazdu silnikowego, jest nieograniczone w przypadku, gdy obywatelka Unii zamieszkuje w dwóch państwach członkowskich zgodnie z krajowymi przepisami prawa i rzeczywiście stale używa w obu tych państwach pojazdu silnikowego będącego jej własnością?

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy zasada proporcjonalności może mieć korygujący skutek w ramach poboru podatku rejestracyjnego w przypadku takim jak niniejszy, a jeżeli tak, to czy ta zasada oznacza, że jedno lub każde z państw członkowskich musi narzucić sobie ograniczenia w wykonywaniu swoich kompetencji podatkowych i w jaki sposób?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de première instance de Liège (Belgia) w dniu 21 czerwca 2012 r. — Guido Imfeld, Nathalie Garcet przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-303/12)

(2012/C 287/33)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de première instance de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Guido Imfeld, Nathalie Garcet

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

Czy art. 39 Traktatu o Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie temu, aby belgijski system podatkowy — a w szczególności art. 155 CIR/92 i art. 134 § 1 akapit drugi CIR/92 i niezależnie od stosowania okólnika nr° Ci.RH.331/575.420 z dnia 12 marca 2008 r. — skutkował tym, że uzyskane w Niemczech dochody powoda z działalności zawodowej, objęte zwolnieniem na podstawie art. 17 umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej między Niemcami a Belgią, zostały uwzględnione do obliczania podatku należnego w Belgii i służyły jako podstawa dla przyznania ulg podatkowych przewidzianych przez CIR/92, a korzyści te, takie jak część dochodu zwolniona z podatku ze względu na sytuację rodzinną powoda, były ograniczone lub ustalone na niższym poziomie niż gdyby oboje powodów uzyskiwało dochody w Belgii i gdyby powódka, a nie powód, uzyskiwała wyższe dochody, podczas gdy w Niemczech powód został opodatkowany w odniesieniu do dochodów z działalności zawodowej jako osoba stanu wolnego i nie może skorzystać ze wszystkich ulg podatkowych związanych z jego sytuacją osobistą i rodzinną, którą niemiecki fiskus uwzględnia tylko w części?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken (Niemcy) w dniu 26 czerwca 2012 r. — Spedition Welter GmbH przeciwko Avanssur S.A.

(Sprawa C-306/12)

(2012/C 287/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Saarbrücken

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Spedition Welter GmbH

Strona pozwana: Avanssur S.A.

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 21 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że uprawnienia przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń obejmują również umocowanie do przyjmowania doręczeń dla zakładu ubezpieczeń, w związku z czym w sprawie poszkodowanego przeciwko zakładowi ubezpieczeń o naprawienie szkody będącej następstwem wypadku sądowe doręczenie może być skutecznie dokonane względem zakładu ubezpieczeń do rąk wskazanego przez ten zakład przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2) Czy art. 21 ust. 5 dyrektywy 2009/103/WE ma bezpośredni skutek tego rodzaju, że poszkodowany może powołać się na ten przepis przed sądem krajowym z tym skutkiem, że sąd krajowy musi przyjąć, iż miało miejsce skuteczne doręczenie względem zakładu ubezpieczeń, jeśli doręczenie zostało dokonane do rąk wskazanego przez ten zakład przedstawiciela wyznaczonego do rozpatrywania i zaspokajania roszczeń jako „przedstawiciela” zakładu ubezpieczeń w sytuacji gdy nie zostało jednak udzielone pełnomocnictwo do doręczeń w drodze czynności prawnej, ani też prawo krajowe nie ustanawia w tym przypadku ustawowego umocowania do doręczeń ale w pozostałym zakresie doręczenie spełnia wszystkie przesłanki przewidziane przez prawo krajowe?

⁽¹⁾ Dz. U. L 263, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte (Portugalia) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Maria Albertina Gomes Viana Novo i in. przeciwko Fundo de Garantia Salarial, IP

(Sprawa C-309/12)

(2012/C 287/35)

Język postępowania: portugalski

Sąd krajowy

Tribunal Central Administrativo Norte

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maria Albertina Gomes Viana Novo, Ezequiel Martins Dias, Gabriel Inácio da Silva Fontes, Marcelino Jorge dos Santos Simões, Manuel Dourado Eusébio, Alberto Martins Mineiro, Armindo Gomes de Faria, José Fontes Cambas, Alberto Martins do Alto, José Manuel Silva Correia, Marilde Marisa Moreira Marques Moita, José Rodrigues Salgado Almeida, Carlos Manuel Sousa Oliveira, Manuel da Costa Moreira, Paulo da Costa Moreira, José Manuel Serra da Fonseca, Ademar Daniel Lourenço Dias e Ana Mafalda Azevedo Martins Ferreira

Strona pozwana: Fundo de Garantia Salarial, IP

Pytania prejudycjalne

Czy w konkretnej dziedzinie gwarantowanych roszczeń pracowniczych w przypadku niewypłacalności pracodawcy, prawo Unii, a w szczególności art. 4 i 10 dyrektywy 80/987/EWG⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się ono przepisowi prawa krajowego gwarantującemu jedynie roszczenia, które stały się wymagalne jedynie na sześć miesięcy przed wniesieniem wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy nawet wówczas, gdy pracownicy wystąpili przeciwko niemu do sądu pracy w celu sądowego ustalenia dłużnej kwoty i jej przymusowej windykacji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. L 283, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgericht Nienburg (Niemcy) w dniu 27 czerwca 2012 r. — Heinz Kassner przeciwko Mittelweser-Tiefbau GmbH & Co. KG

(Sprawa C-311/12)

(2012/C 287/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht Nienburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Heinz Kassner

Strona pozwana: Mittelweser-Tiefbau GmbH & Co. KG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi w niektórych sektorach minimalny okres corocznego urlopu w wymiarze czterech tygodni może zostać skrócony na mocy postanowień układu zbiorowego?

2) Czy art. 31 Karty praw podstawowych UE i art. 7 ust 1 dyrektywy 2003/88/WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom ustawy krajowej, zgodnie z którymi postanowienia układu zbiorowego mogą przewidywać, iż obniżenie wynagrodzenia, następujące w